

Arrest

nr. 137 833 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie
een Administratieve Vereenvoudiging.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2015 heeft ingediend bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 22 januari 2015 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (onder de bijlage 26 quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2015 om 13.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 13 oktober 2014 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 21 november 2014 wordt verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn asielaanvraag.

Op 25 november 2014 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse overheden op basis van artikel 3(2) van de Verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

Op 27 november 2014 stemden de Oostenrijkse overheden in met het verzoek tot terugname.

Op 22 januari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel op het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

*naam : (...)
voornaam (...)
geboortedatum : 01.01.1992
geboorteplaats : Khairabad
nationaliteit : Afghanistan*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan van Pasjtoen-afkomst, vroeg op 13.10.2014 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 22.08.2014 asiel vroeg in Oostenrijk.

Bij zijn aanmelding op 13.10.2014 verklaarde de betrokkene te zijn geboren op 30.10.1997. Onze diensten meldden de betrokkene aan bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Op 23.10.2014 werd te Edegem een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde dat de betrokkene op datum van het onderzoek meer dan 18 jaar oud was.

De betrokkene werd gehoord op 21.11.2014 en verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer twee maanden voor zijn aankomst in België verliet en via Iran naar Turkije reisde. Na een verblijf van ongeveer een maand bij een smokkelaar in Istanboel vervolgde hij zijn weg naar Bulgarije, vanwaar hij na een verblijf van zowat vijftien dagen via Servië naar Oostenrijk reisde. De betrokkene voegde toe dat hij daar aan de grens werd onderschept. Hij stelde dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd, maar ontkende dat hij asiel vroeg in Oostenrijk. Na een verblijf van pakweg een maand verliet de betrokkene Oostenrijk om vervolgens via Italië en Frankrijk door te reizen naar België, waar hij naar eigen zeggen op 12.10.2014 aankwam.

Op 25.11.2014 werd een terugnameverzoek gericht aan de Oostenrijkse instanties die op 27.11.2014 op grond van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, nadat hij eerder asiel vroeg in Oostenrijk en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen.

De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat een van zijn twee broers in België verblijft. Hij uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat hij bij zijn broer in België wil blijven.

Middels een schriftelijke tussenkomst van zijn raadsman van 11.01.2015 verzoekt de betrokkene dat de Belgische instanties zijn asielaanvraag zouden behandelen omdat hij een in België verblijvend familielid heeft. Hij stelde dat hij nooit werd gehoord over het geplande terugnameverzoek en nooit de mogelijkheid kreeg om zijn argumenten tegen een overdracht aan te brengen. Verder wordt in het schrijven gesteld dat de betrokkene niet aan Oostenrijk kan worden overgedragen omdat hij minderjarig is, bewijzen voorlegde van zijn minderjarigheid, niet werd ingelicht over de "weigering van zijn leeftijd" en de beslissing terzake niet aan de betrokkene werd betekend.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale beschermingen onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene bracht specifiek met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling geen redenen aan die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen.

We hebben reeds opgemerkt dat de betrokkene in het reeds vermelde schrijven van zijn raadsman d.d. 11.01.2015 stelde dat hij nooit werd gehoord over het geplande terugnameverzoek en nooit de mogelijkheid kreeg om zijn argumenten tegen een overdracht aan te brengen. Hieromtrent wijzen we er op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor werd geconfronteerd met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek dat aantoonde dat hij voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België asiel vroeg in Oostenrijk. Verder werd de betrokkene tijdens datzelfde verhoor gevraagd waarom hij ondanks de eerdere asielaanvraag in Oostenrijk toch besloot asiel te vragen in België (vraag 34) en of hij of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk rechtvaardigen (vraag 36).

In het reeds vermelde schrijven d.d. 11.01.2015 opperde de betrokkene tevens dat hij niet aan Oostenrijk kan worden overgedragen omdat hij minderjarig is, bewijzen voorlegde van zijn minderjarigheid, niet werd ingelicht over de "weigering van zijn leeftijd" en de beslissing terzake niet aan de betrokkene werd betekend. Hieromtrent benadrukken we dat op 23.10.2014 werd te Edegem een medisch onderzoek verricht teneinde na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Het resultaat van dit onderzoek luidde : "Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat Osmanzai lfran op datum van 23 oktober 2014 een leeftijd heeft van ouder dan 18 jaar waarbij 22,5 jaar met een standaarddeviatie van een 1,7 jaar een goede schatting is ".Betreffende de bewering dat de betrokkene niet werd ingelicht moet worden opgemerkt dat op het document betreffende de beslissing omtrent het medisch onderzoek teneinde na

te gaan of de betrokkene al dan niet ouder is dan 18 jaar staat aangegeven dat deze beslissing werd overgemaakt aan het opvangcentrum, waar de betrokkene verbleef, aan onze diensten (DVZ) en aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. De betrokkene werd ook tijdens het verhoor d.d. 21.11.2014 geconfronteerd met het resultaat van het leeftijdsonderzoek, maar hield toen vol zeventien jaar oud te zijn. Betreffende de bewijzen van minderjarigheid, waarvan sprake in het schrijven van 11.01.2015, merken we op dat de betrokkene tot heden geen elementen aanbracht met betrekking tot zijn leeftijd. Bij zijn aanmelding op 13.10.2014 noch bij zijn verhoor d.d. 21.11.2014 legde de betrokkene elementen met betrekking tot zijn leeftijd voor. Tijdens het verhoor verklaarde hij een identiteitsdocument ("taskara") te hebben, maar dit document was volgens de betrokkene in Afghanistan. Hij reisde naar eigen zeggen van Afghanistan naar Iran met zijn eigen paspoort en een visum voor Iran, maar dit paspoort werd volgens de betrokkene door de "smokkelaar" in Iran van hem afgenomen. Op basis van voorgaande besluiten we dat de betrokkene als meerderjarig dient te worden beschouwd en als dusdanig valt onder de bepalingen van Verordening 604/2013.

Zoals reeds vermeld uitte hij tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat hij bij zijn broer in België wil blijven. In het schrijven d.d. 11.01.2015 wordt opgemerkt dat de broer van de betrokkene de betrokkene heeft opgenomen in zijn woning. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene vroeg op 07.06.2012 asiel in België en verwierf op 30.05.2013 subsidiaire bescherming. Hij verblijft wel in België als begunstigde van internationale bescherming, maar kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid". Artikel 2,g) van Verordening 604/2013 beschouwt enkel de echtgenoot of niet-gehuwde partner van de betrokkene, minderjarige kinderen van paren of de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is als gezinsleden. Dit impliceert dat de bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden in een bepaalde lidstaat op zich niet leidt de verantwoordelijkheid van die lidstaat met toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014.

Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Oostenrijk instemde met de terugname van de betrokkene en België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met in België verblijvende familieleden.

Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken dat de broer van de betrokkene wettelijk in België verblijft en de familieband reeds in het land van herkomst bestond, maar op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broer een relatie van afhankelijkheid bestaat en dat de broer van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. We zijn niet in bezit van een schriftelijke verklaring ter zake. Dat de betrokkene intussen bij zijn broer woont is onvoldoende grond om te besluiten dat de broer van de betrokkene daadwerkelijk bij machte is voor hem te zorgen.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 21.11.2014 dat hij zich in de nabijheid van zijn broer goed voelt en elders een bepaalde druk voelt en zich slecht voelt. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 - heden artikel 16(1) van Verordening 604/2013- beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Indien zou worden ingeroepen dat een toestand van afhankelijkheid zou kunnen bestaan in het verband tussen de asielmotieven van de betrokkene en die van zijn broer, die subsidiaire bescherming verwierf in België, wensen we te benadrukken dat de Oostenrijkse autoriteiten de aanvraag van de betrokkene op zijn verdiensten zullen beoordelen. De Oostenrijkse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Oostenrijk onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Oostenrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Verder kent Oostenrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

We merken verder op dat de Oostenrijkse instanties op 27.11.2014 hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene erkenden en instemden met zijn terugname op grond van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 ("Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.."). Dit betekent dat de Oostenrijkse instanties na overdracht de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene kunnen hervatten indien hij dat wenst. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een gedegen en volledig onderzoek van zijn asielaanvraag en zal in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de door de wet voorziene opvang en bijstand kunnen verkrijgen.

In het rapport over Oostenrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Anny Knapp, "Asylum Information Database - National Country Report - Austria", up-to-date tot mei 2014) wordt uitdrukkelijk gesteld dat personen, die voorafgaand aan een asielaanvraag in een andere lidstaat asiel vroegen in Oostenrijk en wiens aanvraag in Oostenrijk nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("Asylum seekers who had applied for asylum first in Austria, and then left Austria before receiving a final decision on their application travelling on to another EU Member State or Schengen Associated State and were then transferred back from another State to Austria, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria", pagina 28, alinea 4). Een kopie van het vermelde rapport wordt bijgevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

De Oostenrijkse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse instanties."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering. Zij werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert een schending aan van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan

behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said v. Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, *Sultani v. Frankrijk*, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, *Muslim v. Turkije*, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, *H.L.R. v. Frankrijk*, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 68).

Voor zover de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh v. Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk*, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, *Auad v.*

Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.3. Verzoeker geeft aan dat de verwijderingsbeslissing rust op de overweging dat hij als meerderjarig dient te worden beschouwd. Verzoeker wijst erop dat hij de beslissing inzake het leeftijdsonderzoek heeft aangevochten en stelt dat er nog geen arrest gevelde is nopens dit geschil. Verzoeker verwijst ter staving naar het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 2. Verzoeker meent dat hij minderjarig is en verwijst naar het gehoorverslag van de asielaanvraag van zijn broer daterend van 6 juni 2012 waarin zijn broer verklaarde dat zijn broer (i.e. verzoeker) twaalf jaar oud is.

De Raad dat het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 2, slechts een bewijs is van een aangetekende zending naar de Raad van State per post. Hieruit blijkt geenszins dat verzoeker de beslissing inzake het leeftijdsonderzoek daadwerkelijk heeft aangevochten bij de Raad van State.

Verzoeker lijkt te beweren, gelet op het feit dat de beslissing werd aangevochten bij de Raad van State, dat de wettigheid van deze beslissing daardoor niet definitief vaststaat en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hierop niet zou mogen baseren. Een overheidsbeslissing wordt echter vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van *“le privilège du préalable”*. Het louter instellen van een beroep bij de Raad van State, indien dit in casu daadwerkelijk zou zijn gebeurd, heeft geen schorsende werking. Een zorgvuldig handelend bestuur moet niet de definitieve uitkomst afwachten van de procedure die bij de Raad van State hangende is (RvS 24 januari 2013, nr. 222 221). De enkele overtuiging van verzoeker dat de akte onwettig is stelt hem niet vrij van de verplichting om zich hieraan te onderwerpen.

Overigens stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag van verzoekers broer blijkt dat deze verzoeker in 2012 de leeftijd van 12 jaar toekende. Dit is bijgevolg niet in overeenstemming met verzoekers eigen verklaringen, met name geboren te zijn in 1997, hetgeen met zich meebrengt dat hij in 2012, ten tijde van het gehoor van zijn broer, de leeftijd van 15 jaar zou hebben. De verklaringen van verzoekers broer zijn mede gelet op wat voorafgaat dan ook niet als een goede graadmeter te beschouwen voor de vaststelling van verzoekers leeftijd.

Voorts wijst verzoeker erop dat hij twee maanden verbleef bij zijn broer en dat deze broer zorgde voor zijn onderhoud. Verzoeker legt thans eveneens de broer neer waarin zijn broer de Belgische overheid verzoekt om zijn asielaanvraag in België te behandelen en dat hij voor het onderhoud van zijn broer zal zorgen. Om aan te tonen dat verzoekers broer in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert wel in staat is om voor verzoeker te zorgen worden bij het verzoekschrift de loonfiches van zijn broer gevoegd waaruit blijkt dat deze in december 2325 euro verdiende en een goed inkomen heeft. Tijdens de terechtzitting wordt bijkomende loonfiches neergelegd alsmede de brief waarin verzoekers broer de Belgische overheid verzoekt om de asielaanvraag in België te behandelen en stelt dat hij voor het onderhoud van zijn broer zal zorgen.

Waar verwerende partij van oordeel is dat verzoeker geen medische problemen heeft, legt verzoeker een attest neer van de medische dienst van Caricole waaruit blijkt dat verzoeker een gekend probleem van stotteren heeft dat beperkingen in het dagelijks leven geeft. Verzoeker voegt hierin toe dat hij zeer onzeker is en de steun van zijn broer broodnodig heeft, aangezien het als sociaal gehandicapte het niet vanzelfsprekend is zich te vestigen in Oostenrijk, waardoor een uitwijzing naar Oostenrijk zal neerkomen op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoeker verwijst tevens naar het arrest van het Supreme Court in England van 19 februari 2014 waaruit blijkt dat ook individuele aspecten in acht dienen te worden genomen. Verzoeker voegt er nog aan toe dat men geen psycholoog of psychiater hoeft te zijn om vast te stellen dat deze mensen enorm getraumatiseerd zijn, dat hij sociaal gehandicapt is en amper in staat om een coherente en gedetailleerde verklaring af te leggen over zijn identiteit en vluchtrelaas. Ook wijst verzoeker wat betreft het woord gezinslid naar het arrest van 30 mei 2013 van het Hof van Justitie.

Het komt verzoeker in eerste instantie toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker dient in principe een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt

(b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het reëel risico op een slechte behandeling kan voortvloeien uit handelingen van niet-overheidsactoren; het is dan relevant dat daarbij wordt aangetoond dat de overheden van het land van bestemming niet bij machte zijn om dit risico te voorkomen door passende bescherming te verschaffen (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 40; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 98).

Het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat hij bij overdracht naar Oostenrijk omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Uit het zogenaamde Dublin-gehoor van 21 november 2014 blijkt dat verzoeker geen redenen aanhaalde met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling die zijn verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat - i.e. Oostenrijk - zouden kunnen rechtvaardigen. Hij maakte tijdens dat gehoor geen melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die hij tijdens een verblijf in Oostenrijk persoonlijk zou hebben ondervonden noch maakt hij tijdens het gehoor melding van een vrees voor onmenselijke of vernederende behandelingen in Oostenrijk indien hij zou worden overgedragen. Verder haalde verzoeker geen gezondheidsproblemen aan. Het enige wat hij vermeldt is dat hij zich in de nabijheid van zijn broer goed voelt en elders een bepaalde druk voelt en zich slecht voelt. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker bij een terugkeer naar Oostenrijk het risico loopt het slachtoffer te worden van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van 3 EVRM. Waar hij in onderhavig verzoekschrift spreekt van een sociale handicap, namelijk stotteren, hetgeen ook bleek tijdens het gehoor, brengt hij geen concrete elementen aan dat hij met een dergelijke aandoening in Oostenrijk het risico loopt het slachtoffer te worden van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van 3 EVRM. Verzoeker beperkt zich tot algemene beweringen en veronderstellingen. Voor zover hij in onderhavig verzoekschrift verwijst naar het gegeven dat hij getraumatiseerd zou zijn, dient te worden opgemerkt dat hij hiervan nooit eerder melding maakte en dat hij geen stukken ter staving van zijn bewering voegt. Met dergelijke algemene beweringen toont verzoeker geenszins aan dat hij het risico loopt het slachtoffer te worden van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van 3 EVRM.

Waar verzoeker aangeeft dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de Oostenrijkse autoriteiten op de hoogte waren van de aanwezigheid van verzoekers broer, stelt de Raad vast dat in het overnameverzoek dat op 25 november 2014 aan de Oostenrijkse asielinstanties werd overgemaakt wel degelijk werd vermeldt dat verzoeker verklaarde een broer in België te hebben.

Waar verzoeker met zijn betoog omtrent zijn in België verblijvende broer die voor hem zorgt zijn afhankelijkheid wenst aan te tonen in het licht van een gezinsleven in de zin van het EVRM wijst de Raad op het volgende.

Omtrent het gezinsleven bepaalt artikel 8 van het EVRM als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13

februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 88.).

Verzoeker lijkt zich te beroepen op een gezinsleven met zijn legaal in België verblijvende broer.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘ gezinsleven’ niet, dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven is een feitenkwestie.

Het begrip “gezinsleven” is niet van toepassing op de relatie met volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijke familieleden te zijn. Opdat in het bijzonder een relatie tussen volwassen broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99 Javeed v. Nederland (onontvankelijkheidsbeslissing)). Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden.

Derhalve dient na te gaan of er *in casu* sprake is van een bijkomend element van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn broer.

Met het loutere gegeven dat verzoeker bij zijn broer reeds twee maanden zou inwonen en dat zijn broer hem ten laste wil nemen gedurende zijn asielaanvraag, toont verzoeker echter niet aan dat er op het moment van de bestreden beslissing reeds sprake was van een element van afhankelijkheid tussen hem en zijn broer. De gevoegde stukken die enkel betrekking hebben op zijn broer en zijn financiële situatie kunnen eveneens niet worden aanvaard als dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid. Het gegeven dat verzoeker stottert kan evenmin worden aangenomen als element dat verzoeker op enigerlei wijze afhankelijk zou zijn van zijn broer. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij met een dergelijke aandoening afhankelijk is van de bijstand van zijn broer. Gelet op het voorgaande is een schending van artikel 8 EVRM niet aan de orde.

De verwijzing naar algemene bepalingen uit arresten van het Hof van Justitie en het Supreme Court in England volstaat evenmin. Zoals reeds gesteld komt het verzoeker toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker maakt de schending van artikel 3 EVRM *prima facie* niet aannemelijk.

De middelonderdelen met betrekking tot aangevoerde grief op grond van artikel 3 van het EVRM zijn op eerste zicht niet gegrond en bijgevolg niet ernstig.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer

concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker verwijst naar de eerder aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker kan gelet op de hierboven weergegeven bespreking van zijn grief op grond van artikel 3 van het EVRM niet worden gevolgd. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt, zodat *in casu* ook geen sprake is van een ernstig middel op grond van artikel 3 van het EVRM.

Een moeilijk te herstellen nadeel wordt niet aangetoond. Aan de derde cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel op grond van artikel 3 EVRM wordt aangevoerd noch een moeilijk te herstellen nadeel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

Mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier,

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

C. DIGNEF